

for Loven, saa kom, som sagt, denne Kjøst henimod Slutningen og fik Bifald fra flere Sider, og da navnlig ogsaa fra dem, jeg vil betegne som Landmændene her i Thinget. Jeg skal ogsaa gjerne indrømme, at der kan være, jeg vil ikke sige, nogen Fare forbundet dermed, der kan være forbundet dermed et tilfyneladende og maaske ogsaa et virkeligt Indgrib i den personlige Frihed, naar der igjennem dette Lovforslag gives Politiet og Andre, der faae med Sagen at gjøre, Tilbællelse til at undersøge Tilvirkningsstedet og da naturligvis ogsaa undersøge, hvorledes s. Ex. Smør og andre Landprodukter tilberedes. Men vi maa erindre, at Loven gives ikke for dem, der ikke have til Hensigt at forfalste eller gjøre Uret, men for dem, der befatte sig dermed. Dermed vil jeg ikke sige, at ikke et hidnøst Politi og Andre kunne skride ind, hvor det ikke burde ske, men Sligt kan altid indtræde, især hvor der er Tale om Lovgivninger paa et aldeles nyt Omraade. Uagtet de Betænkkeligheder, jeg godt ser, at der kan reises mod Lovforslaget, kommer jeg dog, efter de foreliggende Omstændigheder, efter den Masse af Forsalfskninger, som det er oplyst der gaar i Svang ogsaa i vort Land, til det Dovedresultat, at det vistnok er nødvendigt at faae et Lovforslag i den Retning, som her ligger for. Jeg nævnedes de mange Forsalfskninger; jeg kunde tilføie, at det endogsaa i Motiverne til Lovudkastet isjor er oplyst, at ikke mindre end, jeg tror 112, selvdybde Køers Kjød er i Løbet af 2 Aar, i Forbindelse med andent raaddent Kjød, lavet til Pølser, altsaa lavet til et Fødemiddel, som den lavere Befolkning altid bliver nødt til at kjøbe. Naar Sligt imidlertid gaar i Svang, kan man ikke luffe Dinene for, at det er nødvendigt, hvor kjedeligt det end i flere Retninger kan være, at gaa ind paa en Lov som den foreliggende. Der vil nu iaar være nogenledes god Tid til at faae Sagen gjennemdrøftet, og jeg haaber, det maa ske, ikke saaledes at Loven derefter bliver liggende, det vil sige, at den kun gaar ind i Udvalget, men ikke vender tilbage fra det igjen; jeg vil haabe, hvad enten det bliver et Flertal af Landmænd, der kommer ind i Udvalget eller ikke, at Sagen saa dog vender tilbage til os igjen, for at vi kunne faae at se, hvad de Herrere ville, eller om de maaske slet Intet ville. Jeg vil haabe, at man maa komme til det Resultat, at der kommer Noget ud af Forslaget, og skjøndt jeg maaske efter mit Syn paa sociale Forhold er stemt for at gaa adskilligt videre end Andre, skal jeg dog lempe mig saa meget som muligt for at faae Noget ud af Sagen, hvad man jo saameget bedre kan gjøre, som der her er Tale om en Begyndelse, altsaa Tale om at prøve sig frem. Det vil erindres, at navnlig Lovforslagets § 5 har været Stridens Vble, og jeg er ikke vis paa, at man uagtet Paragrafen er undergaaet en stor Omfalfskning i det andet Thing, er kom-

men til det Rigtige. Rigtignok er jeg overbevist om, at, saaledes som denne Paragraf oprindeligt blev forelagt i det andet Thing, var den omtrent ubrugelig, ja jeg behøver ikke at sige omtrent ubrugelig, men ganske ubrugelig og upraktisk, idet den gik ud paa, at intet Kreatur maatte sælges, før det var synet af en Dyrlæge. Det vilde nødvendiggjøre en saadan Hærskare af Dyrlæger, som det maaske endogsaa vilde være umuligt at stæffe tilstede i Diebliffet, for ikke at tale om den Jordyrelse af Kjødet, der derved vilde indtræde. Den høitagede Justitsminister havde i den Retning fulgt et temmelig radikalt Forslag fra den jydskke Slagterforening, gaende ud paa at gjøre kort Proces paa det Hele ved altid at lade Kjødet syne af en Dyrlæge. Sa, Foreningen vil endogsaa have Slagtehus, hvor der skulde ansættes baade Dyrlæger og Slagtere og i samme Retning gik ogsaa Arbejderkommissionens Betænkning. Saaledes som § 5 nu foreligger, er den et Udslag af Sundhedskommissionens Betænkning, der netop gik ud paa, at det var kun de syge og selvdybde Dyr, der skulde synes af Dyrlægen. Om nu Kjødet af syge Dyr er skadeligt eller ikke for Sundheden, og hvilke Dyr der i den Forbindelse maa kaldes syge, derom kunne Meningerne være forskjellige, men at jeg, og Mange med mig, have en afgjort Modbydelighed for Kjødet af syge Dyr, er vist. Jeg vil sige, at mig er det ikke om at gjøre, hvilke Foranstaltninger man træffer mod Kjødet af syge og selvdybde Kreaturer. Folk maa for mig spise saa meget sygt Kjød, de vilde, naar det kun ikke er skadeligt for Sundheden; men det, jeg ønsker, er, at Publikum skal vide, om det er sygt Kjød, der handles med, saa er det Folks egen Sag, om man vil have det syge Kjød eller ikke, vel at mærke, naar det tillige er af den Slags, om hvilket man har den Mening, at det ikke er skadeligt for Sundheden. Som oplyst af den ærede sidste Læser og, saa vidt jeg erindrer, i Overensstemmelse med den Betænkning, som er fremkommen, er der egentlig kun tre Slags Kjød, som er stemplet som strengt taget sundhedsfarligt; men fordi Alle ere enige om, at Kjød ikke er farligt, er det ikke sagt, at det ikke derfor kan være det, og vist er det i det Mindste, at der i Publikum er en saadan Modbydelighed for at faae sygt Kjød, at det under alle Omstændigheder ønskes at vogte sig derfor. Jeg betragter det som saa meget mere nødvendigt at komme til en passende Forbedring i denne Retning, som den hele Driftsmaade i Landbruget og navnlig den nu brugelige Fodring af Kreaturerne fører med sig, at der indtræffer en stor Mængde Lungesyge, som ikke tidligere var Tilfældet. Det er mig betjendt, at Kreaturet i den første Fremtræden af Lungesyge ikke er daarligt, og at, naar det hurtig føres til Fædning, kan det trives for senere at blive slagtet. Jeg ser nok, at Flertallet — jeg tror, at det er Flert-